

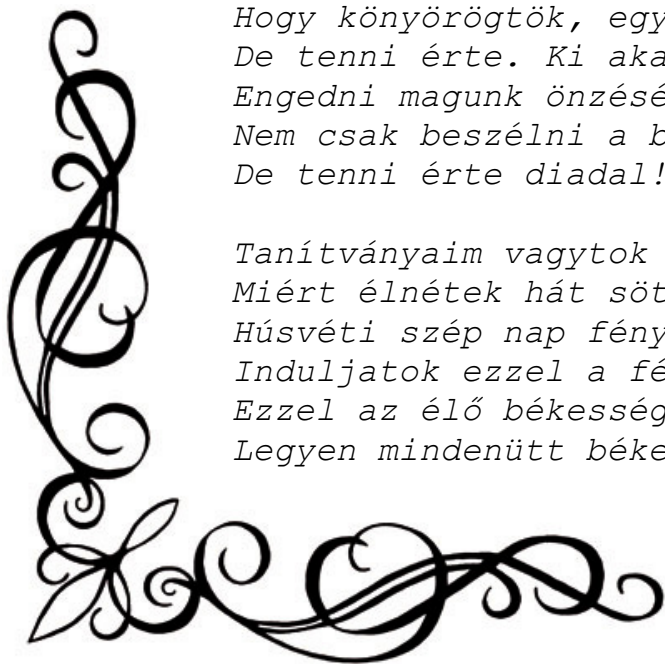
KÁRÁSZ IZABELLA:
MENNYBEMENETEL

*Békesség néktek! Visszajöttem.
Három nagy éj maradt mögöttem.
Három nagy sötét éjszaka.
A békétlenség szülte őket,
A halált és a szegverőket,
S a Golgotának hét szava.*

*Vád a békétlen élet ellen.
Békesség néktek! Ez a Szellem!
A Lélek, a test szava most.
Parancs. A feltámadott adja,
Mert azt szeretné, azt akarja,
Húsvéti hitben járjatok!*

*Miért, hogy össze sose fértek,
Hogy könnyörögtök, egyre kértek,
De tenni érte. Ki akar?
Engedni magunk önzéséből,
Nem csak beszélni a békéről,
De tenni érte diadal!*

*Tanítványaim vagytok nékem,
Miért élnétek hát sötétben,
Húsvéti szép nap fénye ég!
Induljatok ezzel a fénnel,
Ezzel az élő békességgel,
Legyen mindenütt békesség!*

„...mindnyájan egyféleképpen szóljatok, és ne legyenek közöttetek szakadások, hanem ugyanazzal a meggyőződéssel igazodjatok egymáshoz.”
1Kor. 1,10

ÖSSZHANG

A Rákoscsabai Református Egyházközség lapja

„Tekintetem a hegyekre emelem:
Honnan jön segítségem?
Segítségem az Úrtól jön,
aki az eget és a földet alkotta.”

Zsoltárok 121,1-2

Somogyi Imre: Küldd Szentlelked

Küldd Szentlelked, kérlek Uram,
Küldd hő, buzgó imámra:
Hogy tanítson, vigasztaljon
És vezessen utadra!
Bűn teherrel messze Tőled,
Sötét éjben bolyongtam,
Tűzszloppal, égi fénnel
Vezess, vezess, ó Uram!

Meghallgattál s fényt gyújtottál,
Minőt soha nem láttam.
Bús lelkeimmel, bús szívemmel
Szent öröme találtam.
Ó, én lelkeim hirdesd széjjel,
Mint jött Isten tefeléd.
Mint jött Jézus és üdvödért
Föláldozta életét!

Nép-milliók, zarándokok
Téged Uram, keresnek.
Hallasd szavad, ó, Megváltóm,
S küldd vezérül Lelkedet!
Hadd leljenek fényt és erőt,
Zúgjon ének, örömár:
Te vagy Jézus Isten Fia,
Mindörökké Úr s Király!

Kiadja: Rákoscsabai Református Egyházközség (Budapest 1171. Rákoscsaba utca 2.)

Szerkesztők: Kelemen Éva, Bába Károly, Bába-Bodonyi Adrien; **Címlap:** Kelemen Egon
Várjuk kedves testvéreink bizonyágtételeit, melyeket a szerkesztők részére személyesen
vagy az alábbi e-mail címekre lehet eljuttatni. Ugyanide várjuk visszajelzéseiket is.

E-mail: hubaors@t-online.hu; bkarez75@gmail.com;

Az újságunk megjelenését a Gázsó Papírbolt támogatja, fénymásolópapírral - köszönjük!

A pünkösdről

Pünkösd ünnepére készülve talán nem árt megvizsgálnunk ennek az ünnepnek a bibliai gyökereit. Ma, amikor kezd megfakulni, megkopni ennek az ünnepnek a jelentősége és fontossága akár egyéni akár gyülekezeti életünkben, talán ide is illő gondolat: „semper **reformanda**”- visszatérni a gyökerekhez, megújítani az ünnepünk lényegét.

Pünkösd ünnepének időpontját a mózesi törvények határozzák meg. Egyike volt a zsidóság három fő ünnepének, amikor minden férfinak meg kellett jelennie az Úr színe előtt. Az ünnep neve a történelem folyamán változott. Mózes II. könyvében aratási ünnepként szerepel, a pusztai vándorlás utáni időkben pedig Mózes V. könyve a hetek ünnepének nevezi, mert hét héttel a kovásztalan kenyér ünnepe után ülték. Később az ötvenedik nap ünnepe lett. Az első kéve bemutatásától számított ötvenedik napról van szó. Innen ered a pünkösd elnevezés, a görög pentekosthé - ötvenedik szó jelentéséből.

Mindenesetre az aratáshoz kapcsolódó örömnepnek számított, amelyen hálát adtak Istennek a búzatermésért. Palesztinában az aratás hét hétig tartott, s pünkösdkor az első termést mutatták be áldozatul Istennek. A törvények előírták erre a napra az önkéntes adományokat, meg kellett osztani a termés egy részét a szegényekkel, szolgálókkal, szolgálóleányokkal és a lévitákkal.

Az ünnepnek történeti jellege, jelentősége is volt: a törvény előírta, hogy **"emlékezz arra, hogy szolgálta voltál Egyiptomban, ezért tartsd meg és teljesítsd ezeket a rendelkezéseket."** (V.Móz 16,22)

Az Újszövetségben sok szó esik pünkösd jelentőségéről, a Szentlélek kiáradásáról.

János evangéliumában lehet - többek között - olvasni arról, hogy kicsoda a Szentlélek. **"A Szentlélek az Atyának és a Fiúnak a Lelke, akit az Atya ad, s Akiben Jézus Krisztus jön övéihez s marad velük a világ végezetéig úgy, hogy bennük jelen van."**

Tulajdonképpen ezt ígérte meg Jézus feltámadása után tanítványainak, s ezt tapasztalták és élték át az első pünkösd alkalmával. Először nekik kellett átélni pünkösdöt ahhoz, hogy kilépjenek a zárt lakásból, s odaálljanak a tömeg elé, hogy mindnyájuk nevében Péter elmondhassa pünkösd, közösségformáló prédikációját. Rajta keresztül cselekedte meg Isten, hogy pünkösd csodáját sokan átélték, személyessé lett számukra Isten szeretete.

Amire az ember a maga erejéből nem tud eljutni, azt a Szentlélek megcselekszi. Mint ahogyan kétezer évvel ezelőtt, úgy most is az emberek egységét, egymás megértését hozza közel.

A jeruzsálemi sokaság csak akkor tudta egymást megérteni, amikor Isten Szentlelke bőségesen kiáradt rájuk.

A mai életben is arra van szüksége a széthúzó világ emberének, hogy megvalósuljon a pünkösd csoda: ha egy akarat lenne emberek között, megszűnne a közönyösség, szeretetlenség, az érdektelenség sivár világát felváltja a felelőséget vállaló élet.

Ez azért lehetséges, mert a Szentlélek ugyanaz, mint az első pünkösdön volt, aki ma is vezérli Isten népét, ma is utat jelöl ki a benne hívő ember és közösség számára.

Pünkösd ünnepe emlékeztet, és egyben biztat a "gyümölcsstermő" életre, hogy a Lélek erejével Istennek tetsző, egymásért felelőséget vállaló életet tudjon élni a világ embere.

Barabási testvérgyülekezetünk lelkipásztoraként kívánom a Rákócscsabai testvéreknek, hogy tudjuk így megélni és ünnepelni a pünkösdöt!

„Szeretemben összeforva egy közös test tagjaiként”- Hiszem és vallom, ha így tudunk tekinteni az előttünk álló ünnepre, akkor nem fogja elveszíteni jelentőségét ez az ünnep és tudunk a Szentlélek erejében bízni. Tudjuk Őt megkérdezni életünk minden helyzetében!

Kocsis Zsuzsanna lelkipásztor- BARABÁS

Pünkösd

„Majd valami lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek szétoszlottak, és leszálltak mindegyikükre. Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni; úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak.” (ApCsel 2,3-4)

Pünkösd. Mindnyájan jól ismerjük a pünkösdünnepkör alapigéjét. De valóban értjük, mi minden ment ekkor végbe? Vajon mi juthat eszébe először erről az ünnepről az embereknek? „Igen, ez az az ünnep húsvét után 50 nappal.”, vagy esetenként pontosabban, „Ha jól tudom ez az az ünnep amikor a Szentlélek "megszállta" a tanítványokat.” Legtöbbünkben talán tényleg az a kép jelenik meg, amint a Szentlélek lángnyelv formájában alászáll az apostolokra, és talán belegondolunk abba, hogy egyházunk kialakulása is ezzel kezdődött meg. Természetesen megadjuk a kellő tiszteletet Isten lelkének, és hálát Ő érte Istennek. De ez korántsem minden.

A Szentlélek kitöltetése, mely a pünkösd napján történt meg nem csupán egy egyszeri esemény, hanem az az isteni csoda, amely igazolja, vagy szebben mondva teljessé teszi Isten azon ígétét, amit az Ő egyetlen Fia által töltött be. Isten ígétéből egy ióta vagy egy pontocska sem veszhet el. A Szentlélek kitöltetése pedig az, ami a pontot teszi Isten ígétet-mondatának végére, teljessé téve számunkra azt, hogy élhessünk azzal az áldozattal, amelyet Krisztus értünk hozott. A pünkösdünnep csoda a beteljesedése annak az ígétnek, amelyet Isten már az Ószövetségben Ábrahámnak adott Mózes első könyvének 12. részének második versében: „*nagy néppé teszek és megáldalak, nagyra teszem nevedet és áldás leszel*”. Pál is megerősíti ezt a Galatához írt levelének 3. részének

8. versében: „*Mivel pedig előre látta az Írás, hogy az Isten a pogányokat hit által igazítja meg, előre hirdette ezt az evangéliumot Ábrahámnak: „Általad nyer áldást a föld minden népe.”* Így a Szentlélek által való megszentelődés által nyeri el végső értelmét mindaz, amit Urunk már népének kiválasztása előtt megígért, s tett így minden egyes embert az Övévé. Így válik előttünk is érthetővé a Szentháromság lényege, és egyenlősége, a Teremtő Atyában, a Megtartó Fiúban, és a Megszentelő Szentlélekben.

Mire van szükségünk mindenképpen ahhoz, hogy ennek a csodának részeseivé váljunk? Krisztus így imádkozott az Atyához tanítványaiért: „***Én nekik adtam igédet, és a világ gyűlölte őket, mert nem a világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból való. Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. Nem a világból valók, mint ahogy én sem vagyok a világból való. Szenteld meg őket az igazsággal: a te igéd igazság. Ahogyan engem elküldtél a világba, én is elküldtem őket a világba: én őértük odaszentelem magamat, hogy ők is megszentelődjenek az igazsággal.***”(Jn17,14-19). Nem szabad elszakadnunk a világtól, és mégis attól függetlenné kell válnunk, hogy megszentelődjünk az igazsággal. Tartózkodnunk kell a gonosztól, de még ebben a világban kell megszentelődnünk Krisztus érettünk is való odaszenteletése által. Ha pedig mi már megkaptuk a Szentlelket, az evangéliumot mások felé is hirdethessük, hogy még őket is betöltse Isten Lelke ebben a világban.

Kérjük hát Istent, a mi Urunkat, Jézus szavaival, hogy ne vegyen ki minket a világból, hanem adjon erőt a gonosztól való tartózkodásra, hogy élhessünk abban a világban, amit Ő nekünk is szánt, s hogy

tegyen minket készsé a Szentlélek befogadására, és ezzel a
lelkülettel való élésre.

Zsolnai Gergő

Máthé István:

Nem hagylak árván

Úr Jézus, ki tanítványaidnak szeme láttára,
Emelttéél az égbe, dicső mennyországba.
Amint felhő takart el,
S többé nem láthattak,
Angyal biztatására, a hegyről leszállottak.
Midőn visszatérésedről, itten is hallottak,
Útjuk bár nehéz volt, féltek és lankadtak,
De az ígéletben hittek, amit Tőled kaptak.
„Nem hagylak árván titeket,
Elküldöm a Szentlelket, hogy erőt
Merítsetek.”
Hogy betölthessétek azt, amire rendelvelek,
Lelkem erejével, segítlek titeket.

„... mi akar ez

(ApCsel 2, 12/c)

„Mi lett volna, ha...” Az ilyen, és ehhez hasonló felvezetéssel induló okfejtéseket szoktuk általában nagyon hamar leállítani, mondván: semmi értelme az így kezdődő mondatoknak. Sok esetben ez így is van, de én most mégis azt kérem, játszunk el a gondolattal: mi lett volna, ha Krisztus feltámadása után 50 nappal nem jön el a Szentlélek? Az a titok ugyanis, amiről pünkösd kapcsán beszélünk, (de jó lenne élni is, nemcsak beszélni róla...) könnyebben értelmezhetővé válik, ha - a történés elé egyfajta negatív előjelet helyezve - abból indulunk ki: **mi lett volna, ha nem jön el pünkösdkor a Szentlélek?**

Mi lett volna? Nagy valószínűséggel a következő: „Amikor pedig eljött a pünkösd napja, és mindannyian együtt voltak ugyanazon a helyen, igen nagy meleg volt, még csak egy kis szellő sem lebbent az égen. Nem zavarta őket semmi és senki. Miért is zavarta volna? Minden csoda három napig tart! Ki emlékszik már arra, mi is történt 50 nappal ezelőtt? Egyazon szomorkás hangon ismételték: »...de szép idők is voltak azok: együtt a Mesterrel!«”

Sok kegyes zsidó tartózkodott akkor Jeruzsálemben... Szóba került a Názáreti Jézus ügye is:

»„Már nem hallani a követőiről. Úgy látszik, hogy elszéledtek.«” Azután témát váltottak és kezdték dicsérni Kajafás főpap zárándokokhoz intézett ünnepi szónoklatát.

Egyik tanítvány így szólt:»„Ki kell józanodnunk egy szép álomból!«” A kis csoportnak azonban Péter – ki más – mégis tartott egy rövid kis beszédet: »„Kedves testvéreim, ti, akik szintén a Jézusra való

emlékezésből éltek. Lassan hozzá kell szoknunk, hogy Ő nincs közöttünk. Fő, hogy a zsidóktól sem kell félnünk, az ügy lecsendesedett. Nyugton hagynak bennünket. Amikor akarunk, találkozhatunk ebben a padlásszobában, hogy az Ő emlékét ápolgassuk. Másoknak nincs mit keresni közöttünk, jelenlétük csak zavaró volna. «”

Így teltek a napok, lassan már két hónap múlt el a felkavaró húsvéti események óta. Az összesereglett ünnepi sokaság maradandó élmény nélkül utazott vissza Jeruzsálemből a Római Birodalom különböző városaiba. A tanítványok pedig egyre ritkábban találkoztak. Emlékeik egyre halványabbak lettek, szép lassan meg is öregedtek. Nem lépték át már régóta galileai falujuk határát. Lassan mind meghaltak, és a Jézus mozgalom ezzel véget ért.”

(Pfingsten heute gesagt, Gütersloh, 1974. 124.1.)

Mi lett volna, ha nem töltetik ki a Szentlélek? Nem más, mint hogy a tanítványok számára jobb híján marad a Krisztusra való emlékezés, és így eme szegényes lelki eledelen vegetáló közösség szép lassan „hagyományörző egyesületté” silányul. Olyan társasággá, melynek tagjai egy ideig még össze-összejártak volna, hogy felidézzék a régi anekdotákat. Összejöttek volna, hogy a nosztalgiazás üres, értelmetlen pátozába való elmerüléssel, egyfajta lelki érzéstelenítésbe meneküljenek a bennük tátongó tanácstalanság, céltalanság és félelem nagyon is valóságos fájdalma elől. Egy ideig így lett volna, aztán pedig vége.

Ámde – tudjuk - nem ez történt! A beszámoló nem félelemről, nem bizonytalankodásról, nem céltalanságról beszélnek, hanem épp ellenkezőleg: bátorságról, erőről, határozottságról, örömről, csodákról. De leginkább valami teljesen újnak kezdetéről: az Isten-ember

kapcsolatnak, minden eddigi határát szétfeszítő kiteljesedéséről, és annak következményeiről!

Miről is szól valójában a pünkösöd? Egy szavakkal nehezen leírható grandiózus csodáról. Hisz nézzük csak meg, maga Lukács is keresi a szavakat, csak „körbedadogni” tudja a titokzatos jelenséget, amikor „szélrohamhoz hasonló”-ról”, és „valami lángnyelvek”-ről” ír. Valami olyan jelenségről, amit ilyen kifejezésekkel lehet leírni, de mégsem pusztán ennyi. Bizony több ennél, mérhetetlenül több!

Mi ez a csoda? Hadd mondjam így: Isten emelte a tétet. Mert pünkösöd üzenete még karácsony mondanivalóját is felülmúlja! Mert már nem pusztán velünk az Isten (Immanuel) Krisztus által, hanem innentől fogva: **bennünk az Isten, a Szentlélek által!** Micsoda távlatok, micsoda lehetőségek! Közvetlen mennyei vezetés a földi tanácstalanságban. Isteni erő az emberi erőtlenségünkben, földöntúli békesség mindenféle evilági nyugtalanság közepette, bátorság nagyon is valós félelmeinkkel szemben. Egyszóval: Isten jelenléte Bennünk!

Kedves Olvasó! Hidd el, ez az idejünnep is több akar lenni, mint pusztán emlékezés! **Kérjük el a Szentlelket, tudatosan, buzgón, vágyakozva** (v.ö. Lk 11,13), hogy az élő Isten valóságos jelenlétének minden áldásából részesülhessünk! Áldott készülődést, áldott ünnepet!

Hajdú Bálint Kadosa

Az én történetem...

Kedves Testvéreim!

Lehetséges a Jóisten, védő óvó kegyelme és szeretete nélkül élni, de én most már meggyőződésből mondhatom, hogy nem érdemes.

Nem gondoltam ezt sajnos én sem mindig így, annak ellenére, hogy keresztény családból származom. Köszönhető ez talán annak, hogy szüleim és nagyszüleim ugyan a formálisan kötelező templomi látogatásaikat a házasságkötésük és gyermekeik keresztelésekor „letudták”, de valójában sohasem hittek igazán. Legalábbis én nem igazán szereztem róla tudomást. Ennek ellenére szüleim szépen neveltek engem és a kishúgomat: Krisztit.

Egyedül a szabolcsi dédnagymamám élt igaz hitben. Tőle tanultam meg a „Mi atyánk”-ot és a „Üdvözlégy Mária”-t. Ő szorgalmazta a hittanoktatásomat és ő járt közben azért is, hogy első áldozó legyek!

Ekkor – 12 évesen – nagyon lenyűgözőnek találtam ugyan a biblia történeteket, de inkább meseként gondoltam rájuk. Az egyházi liturgikus szertartások nagyon kötött, unalmas és felesleges dolognak tűntek. Így nem meglepő, hogy a kinyíló világ sokszínűsége sokkal vonzóbb volt számomra a hitéletnél.

Ezzel együtt abban mindig is biztos voltam, hogy nem vagyunk lelki értelemben „egyedül” a világon. Jó néhány kamaszkori beszélgetés során felmerült a hit kérdése testi-lelki jó barátommal, Tomival – akivel nem mellesleg együtt voltunk első áldozók is. Csillaghegyen róttuk éjszakába nyúlóan az utakat és egymásnak osztottuk az „észt”, több-kevesebb sikerrel. Lassacskán mindkettőnkben kialakult az a nézet, hogy a Jóistenben hiszünk, de az egyház valahogy nem a nekünk való úton jár.

Aztán sodort tovább az élet az úton egyre csak előre: a szüleim – jelenlegi hitem szerint, visszatekintve, homokra épített – házassága

megromlott. Édesapám sokat volt távol, míg ácsként dolgozott és sokszor a munka végeztével is inkább a barátok társaságát és az italozós mulatozásokat választotta, sajnos. Ez idő tájt elvesztettük szeretett nagymamám, szívinfarktuszban, nagyon váratlanul. Mindnyájunknak nagyon fáj, de édesanyám életében ez iszonyatos törést jelentett. Utólag itt is talán jobban látom, hogy nagymamám túlzó szeretete, nem biztos, hogy a legmegfelelőbb módon nyilvánult meg. Hiszen édesanyám teljesen rá volt utalva. Nem sokkal ezután szüleim válása is bekövetkezett. Ez a procedúra az egész családot nagyon megviselte, mert sajnos elég csúnyán – sok veszekedéssel, kiabálással, olykor verekedéssel – fejeződött be szüleim szépreményű kapcsolata. Ekkor 17 éves voltam és hiába próbáltam, sajnos saját erőmből nem tudtam segíteni a szüleimnek! Édesapám egészsége is megromlott és a véget nem érő tivornyázások mellett a munkát is lassanként abbahagyta. Majd hosszabb-rövidebb idő után – vagy ha úgy tetszik, miután felélte a válás után megmarad pénzüsszeget – visszament szülőhelyére, Miskolcra és ott kezdett egy új kapcsolatban egy új életet. Minket nem támogatott, amiért édesanyám nagyon haragudott rá, de én ezért sohasem nehezteltem rá és a kapcsolatot mind a mai napig tartom vele. Igaz sok fájdalmat okozott nekünk és én egy kicsit másfajta apa-fiú kapcsolatot képzeltem volna magamnak, de hálás vagyok érte, hogy van nekem és szeretem.

Édesanyám nagyon kemény helytállással felnevelt minket. Adatrögzítőként közel minimálbéres fizetéséből kellett megélnünk, így nagyon nehéz 1-2 év következett, ahol csak segélyek és kölcsönök segítségével, sikerült fenntartani magunkat. Az érettségi után munkát kellett keresnem és beszálltam a családfenntartásba. Jobban szerettem volna továbbtanulni, de erre nem volt lehetőség. Talán ezért is voltam olyan határozott, hogy abból az elképzelésemből nem engedek, hogy csak a szakmámban, mint programozó akarok elhelyezkedni. A szakmámban viszont bármit elvállaltam, így másfél évig szintén minimálbérért dolgoztam egy kis

vállalkozásban.

Ezzel együtt, ebben a nagyon nehéz időszakban azért nem csak rossz dolgok történtek velem. Bár én a Jóistenhez nem közeledtem, de Ő – így visszagondolva – mindig rajtam tartotta vigyázó tekintetét. Amikor igazán nagy szükségünk volt a pénzre találtam 400 nyugatnémet márkát. A barátságom Tomival testvéri szeretetté mélyült és mind a mai napig, bármikor számíthatunk egymásra. Megtaláltam az ideális munkahelyet, amit tulajdonképpen elképzeltem magamnak! Az egyik héten még Tomival beszélünk róla, hogy pontosan, milyen munkahelyet képzelek magamnak, és a következő hónapban – szinte meseszerűen – már fel is vettek pontosan egy ilyen munkahelyre.

Aztán néhány év keresgélés után rátaláltam életem párjára, Ágira. Innentől számomra egy új időszámítás kezdődött. Ami azt is jelentette, hogy a „régii” családomtól el kellett szakadnom. Édesanyám ezt nagyon rosszul viselte. A felnőtté válásunkkal, ő nagyon feleslegesnek érezte magát, mert a küzdelme – úgy érezte – véget ért, és értelmetlennek, hiábavalónak érezte az életet. Először a család egyik fele hagyta el, és most a másik megmaradt fele is erre készült. Próbáltuk a Jóisten felé terelgetni, de egyrészt az én hitem is gyenge lábakon állt ehhez, másrészt pedig nagyon elutasító volt. Így megpróbáltuk őt különböző világi módokon felvidítani: színházba vittük, kirándulni mentünk és így tovább, de mivel a lelki békéjét nem találta, mindenhol rosszul érezte magát. Szorgalmaztuk, hogy járjon el társaságba, tanuljon valamit, de semmi nem érdekelte. Az anyagi problémák a munkahelyem jóvoltából ugyan megszűntek, de talán ez így még rosszabb volt. A végeredmény, hogy édesanyám depressziós lett és az alkohollal próbálta orvosolni a problémáját. Sajnos ekkor már nem laktunk ott, hogy ezt a káros szenvedélyt kordában tartsuk, és elképzelhetetlen mélységekbe süllyedt ezen az úton. Aztán ezt a helyzetet kihasználva, megjelentek a nyereszkesedők és a hátunk mögött édesanyám eladta valakiknek a lakásunkat, akik ezután leittatták és

a pénzt visszaopták tőle. Se lakás, se pénz! Iszonyatosan kiborultam és nagyon haragudtam rá. Édesanyám, akit úgy szerettem mindig is, hogyan süllyedhetett idáig? Iszonyú volt megtapasztalni, hogy mennyire tehetetlen vagyok ebben a helyzetben. Testvéremmel és párommal összedugtuk a fejünket és arra jutottunk, hogy vigyük el őt egy alkoholfüggőket kezelő katolikus bentlakásos otthonba. Nagyon sajnálom, hogy akkor nem a Jóisten segítségét kértem, hanem mi próbáltuk megoldani a dolgot. A mai napig sokszor úgy érzem, hogy cserbenhagytam az édesanyámat, hogy inkább magunkhoz kellett volna venni. Ettől egyébként kimondva, kimondatlanul mindenki óva intett. És én hagytam, hogy mások elvárása és az ésszerű, jól felépített érvek meggyőzzenek.

Édesanyám bement az otthonba és kicsit több mint fél évig ott volt. Úgy tűnt, hogy szépen gyógyul, de a Jóistent sajnos nem sikerült megtalálnia. Végül az egyik távolléte alkalmával újra ivott és ezért azonnal elküldték onnan. Ő úgy indokolta, hogy szándékosan tette, mert elege lett az egészszől. Ekkor ismét nagyon haragudtam, mert az anyukám kész tények elé állított minket. A haragom és attól való félelmem, hogy anyukám a viselkedésével a mi életünket is tönkreteszi, megakadályozott attól, hogy magunkhoz vegyem. A húgomnak ekkoriban alakult egy komoly kapcsolata – ami azóta gyönyörű házasságban teljesedett ki – így oda sem mehetett. Egyébként pedig úgy voltam vele, most már csak azért sem vesszük magunkhoz. Szenvedje el a tettei következményeit, hogy tanuljon belőle. Így hajléktalan szállást kerestünk és találtunk neki. A körülmények iszonyatosak voltak ott és nagyon rossz érzés volt otthagyni. Összességében ezt a döntésemet a mai napig bánom. Mindeközben a párommal és a húgommal megoldást kerestünk és találtunk egy mini garzonlakás formájában. Ennek sem örült anyu igazán, de azért sokkal jobb volt, mint a hajléktalan szállások. Édesanyámnak ekkor már komoly egészségügyi gondjai is voltak az ivás miatt, de ő nem igen foglalkozott vele. Sokszor mondta,

hogy vágyik a megváltó halálra. Nem sokkal azután, hogy beköltözött, az egyik szeptemberi hétvégén nem tudtuk elérni telefonon. Valahogy éreztem, hogy nagy a baj, és sajnós nem tévedtem: amikor bementünk a lakásba, akkor már holtan találtuk. Álmában halt meg. Nagyon fáj, hogy elveszítettük, nem tudtam tőle elbúcsúzni és egyáltalán ilyen dicstelen véget ért az élete. Úgy éreztem, hogy nem tettem meg érte mindent, amit lehetett volna.

Azután éltük tovább az életünket és drága feleségem komolyan kezdett engem visszaterelgetni a hitélet felé. Elkezdtem rendszeresen forgatni a bibliát és minden vasárnap eljártam templomba. Nem tudok egy pontot megnevezni, ahonnan a Jóistennek adtam magam, mert nálam ez egy folyamat volt. A végeredmény viszont minden várakozást felülmúlt: a félelmeimet mintha elfújták volna, magabiztos lettem – mert tudtam, hogy a Jóisten mindig ott van velem – türelmesebb, alázatosabb vagyok. Összességében pedig elmondhatom, hogy boldog, Istennek hálát adó ember lettem.

Ezen új hitbéli állapotomban visszatekintve a múltra súlyos hibát követtünk el azzal, hogy édesanyámat mi meg- és elítéltük, ahelyett, hogy szeretettel fordultunk volna felé és a Jóisten segítségét kértük volna.

Azóta ezt a bűnömet is az Úr elé vittem és úgy érzem, hogy Ő megbocsátott nekem. Amit mind a mai napig sajnálok, hogy nem a hitben megerősödött Újemberem nézhetett szembe ezzel a problémával. Úgy hiszem, hogy akkor máshogy alakulhatott volna édesanyám sorsa, mert egyedül az Úristen számára nincsen lehetetlen.

Parádi László

VENYERCSÁNY LÁSZLÓ: PÜNKÖSD

Nem én vagyok, aki cselekszem már,
Vagyok Krisztussal elvérzett élet:
Gabonamagként hulltam a földre:
Magamtól vitt el magamhoz a Lélek.
Nem én vagyok, aki próbálok már,
Legyőzni a legyőzhetlent....
Csak bukást szül az önakarás,
Csak magát veszi el a hitetlen-
És nem én vagyok, aki élek már.
Krisztus éli életét bennem,
Mint holt magamban a tavaszi élet,
Forrása fakadt fel szívemben!

Szentlélek, misszió, testvériség

„Azok, akik az István miatt támadt üldözés következtében szétszóródtak, eljutottak Föníciáig, Ciprusig, és Antiókiáig, de senki másnak nem hirdették az ígét, csak a zsidóknak. Volt azonban közöttük néhány ciprusi és cirénei férfi.. Mikor ők eljutottak Antiókiába, a görögökhöz is szóltak, és hirdették az ÚR Jézust. És az ÚR keze velük volt, úgyhogy sokan hittek, és tértek meg az Úrhoz.” ApCsel. 11. 19-26

Kedves Testvérek! Bibliaolvasó kalauzunk szerint az Apostolok cselekedeteiről írt könyvet olvassuk. A könyv mégsem az apostolok tetteinek összefoglalása, hanem a Szentlélek munkásságát írja meg, amit az apostolokon keresztül valósított meg.

A Szentlélek, az Atyának és a Fiúnak Leleke hordozza, gyarapítja, vezeti az anyaszentegyházat és minden egyes tagját. Ezért imádkozhatunk és munkálkodhatunk mi is és kérhetjük a Szentlélek segítségét, hogy a gyülekezetünk épüljön lelkiekben, az ÚR félelmében, szeretetében járjon és számban is gyarapodjon. Így imádkozhatunk és munkálkodhatunk, hogy Gyülekezetünkben is épüljön, erősödjön a hit, a lelki közösség, a Krisztus teste.

Az egyház élete a Szentlélek munkálkodásáról kell, hogy szóljon. És arról, hogy mi, mint az egyház tagjai, a Krisztus testének részei odaszánjuk testünket-lelkünket az Úrnak.

Valakivel beszélgettem nem rég, ő azt állította, hogy azért nem jár közénk a Gyülekezetbe, mert a református egyházban Isten

gyenge. De ennek nemet kellett mondanom, mert egyrészt: „Erős vár a mi Istenünk” másrészt: Isten ereje velünk van, köztünk munkálkodik, s nem kevesbedik meg az ereje az egyházban, a hívek gyengesége miatt sem! Legfeljebb, mi vagyunk erőtlenek és mi állunk ellene a Lélek munkájának félelemből, kényelemszeretetből, közömbösségből.

Az egyház története, s benne az egyes keresztyének történetei arról szólnak, hogy a langymeleg Krisztus követésből meg lehet térni. Megküzdhetünk a bennünk dülő kétségekkel, bűnökkel, félelmekkel. Krisztus erejével nagy dolgok megtételére is alkalmasak és készek lehetünk. **A krisztusi erővel a próbák, a betegségek, gyengeségek idején is Isten munkatársai lehetünk, mint az apostolok.**

Erre szeretnék egy példát elmondani, amit az egyik Gyökössy könyvben olvastam. Még az 1910-es, 20-as években egy angol lekipásztor indíttatást kapott arra, hogy elmenjen Afrikába és ott a leprás betegek között hirdesse az Igét. Meg is érkezett a telepre, ahol a leprásokat karanténba zárták egy jókora falu nagyságú területen. A lelkész a falun kívül kapott egy szép szolgálati lakást. A kapcsolatot úgy tartotta fenn, hogy a falut körbezáró farács túloldalán megállt és a farács mellett tartotta meg az istentiszteletet, illetve beszélgetett a betegekkel. Évekig senki sem tért meg, noha sokan hallgatták a prédikációit, sokan beszélgettek vele. Ez egyre jobban bántotta őt, ezért a betegekkel foglalkozó orvosok tiltása ellenére beköltözött a faluba. Úgymond áttörte a korlátokat és a betegek mindennapjaiból kivette a részét. Velük evett, velük aludt, mindent együtt tettek. Ekkor már voltak, akik más füllel kezdték hallgatni az evangéliumot. Egyesek meg is tértek. De az igazi áttörést az jelentette, mikor ismét évek múltán a prédikációját így kezdte: „*Mi, leprások...*” Ezzel már nemcsak életközösségbe került a leprásokkal, hanem élet és sorsközösségbe. Megbetegedve nem adta fel a lelkészi szolgálatát, hanem élete

végéig hirdette az Igét. Noha nem volt könnyű, de leprásan is Jézus Krisztus jó katonájának bizonyult.

Ennek híre eljutott Európába. Barth Károly a híres német teológus azt írta a lelkész szolgálatával kapcsolatban, hogy az sem nem öngyilkosság, **sem nem önkínzás, de még csak nem is emberséges cselekedet volt, hogy beköltözött a leprások közé és így vállalta a szolgálatát és a megbetegedés kockázatát, hanem a krisztusi szolidaritás, a krisztusi testvériség és szeretet megnyilvánulása.**

Testvérek! A Lélek bennünket is arra indít, hogy merjünk bátran élet és sorsközösséget vállalni egymással. Ne féltsük magunkat, hanem életünk mécsese az Úrért égjen. A Lélek vezetése alatt legyünk egymás testvérei. Merjünk a krisztusi testvériség és szeretet nevében élni, cselekedni. Ezt tették az apostolok, ezt tette mindenekelőtt Jézus. Az evangéliumnak ez a többlete minden más vallással és a humanizmussal szemben, **hogy Jézus teljes élet és sorsközösséget vállalt a bűnös, halálra ítélt emberrel. Nem félt, hogy elkapja a ragályos betegséget, nem félt, hogy beszenyezi magát a bűnös ember miatt, hanem a világ világosságaként élt és munkálkodott!**

S, hogy a keresztyénség nem maradt meg a zsidóság kereteiben, az is bizonyítja, hogy Jézus minden nép fiával sorsközösséget vállalt, ő mindenkiért hullatta drága vérének. Mindenki magáénak érezheti Jézust: a beteg és az egészséges, a fiatal és az idős, a zsidó éppúgy, mint a magyar vagy a cigány. Ezt ismerte fel, pl. Péter apostol, mikor elment a pogányszármazású Kornéliuszhoz.

Alapigénk tanúsága szerint, mikor Jeruzsálemben elkezdtek üldözni a keresztyéneket, akkor sokfelé eljutottak és távolabbi városokba telepedtek le. Bár először csak a zsidóknak hirdették az evangéliumot, de volt néhány ciprusi és cirénei férfi, akik megszólították a zsidók által megvetett, lenézett görögöket, pogányszármazású embereket is. Nagy szó volt ez akkoriban.

Ezek a ciprusi és cirénei férfiak áttörték a korlátokat és válogatás nélkül hirdették az evangéliumot. Sorsközösséget vállaltak azokkal az emberekkel, akik között éltek. Meg is lett a gyümölcse ennek, mert azt olvashatjuk a 21. versben: **„Az ÚR keze velük volt, úgyhogy sokan hittek, és tértek meg az Úrhoz.”** Mindez Antiókiában történt, **ahol a tanítványokat először hívták keresztyéneknek.**

Milyen jó lenne, ha bennünket is így hívnának keresztyéneknek, azaz krisztusi, Krisztushoz tartozó embereknek. Nemcsak azért, mert részt veszünk az istentiszteleteken, olvassuk a Bibliát és imádkozunk, hanem azért is, mert velünk van az Úr, mert az ÚR keze rajtunk keresztül árasztja szeretetét, türelmét, evangéliumát, gyógyító kegyelmét.

Testvérem! Veled volt-e az ÚR keze eddigi életedben, vezetett-e, árasztotta-e szeretetét rajtad keresztül, a betegek, az özvegyek, árvák, a nyomorultak, a lelkiileg összetörtek felé? Használhatt-e az ÚR mások megtérésében, használhatt-e mások megvigasztalásában, hogy reményt és hitet ébressz a sötétségben élők számára?

És most, veled van-e az ÚR keze? Belekapaszkodsz-e az Ő kegyelmébe, hogy célt és értelmet nyerjen az életed? Hogy ne csak vegetálj, hanem élj, hogy Krisztus követeként, krisztusi életet élhess? Testvérem! Az ÚR hatalmas karja téged is megvéd, megvigasztal, felkarol és ölbe vesz, de közben fel akar használni téged, mint gyermekét, hogy világíts, hogy a Krisztusban megtalált reményt és szeretetet tovább ad. S ha csak egy embernek is világítasz, ha csak egy emberrel is megéled a krisztusi testvériséget, akkor már betöltheted a küldetésed, akkor a világnak e kis szeletén, ahol élsz, valami módon kiteljesedhet az Isten országa.

Találjunk hát egymásra, mint *testvérek*, mint *bajtársak*, mint *szolgatársak* a Krisztusban, hogy tudjunk együtt munkálkodni, imádkozni, egymás terhére hordozni, hirdetni az evangéliumot!

Hogy tudjuk erősíteni, bátorítani egymást, s így szívünk szándéka szerint megmaradhassunk az Úrban, az Ő szeretetében és erejében! Ámen.

Bába Károly

Hogyan segíthetsz megoldani konfliktusokat a gyülekezetben?

Talán még a mi gyülekezetünkben is előfordulnak konfliktusok. Legalábbis, mert egynél több tagja van a gyülekezetnek. Az egészséges konfliktusmegoldásnak vannak olyan alapelvei, melyek segíthetnek, hogy a konfliktusokat építő módon oldhassuk meg.

Avatkozz be minél korábban

Menj, és minél hamarabb beszélj az érintettekkel, mielőtt a konfliktus tovább fokozódik. Még akkor is, ha nem tudod, hogy mit tettél, de észrevetted, hogy valaki furán viselkedik. Nincs vesztenivalód. Kérdezd meg: megbántottalak? Van valami probléma köztünk? Még ha „nem” is a válasz, azt fejeztem ki, érdekel, mi van veled. Jézus mondta: *"Ha tehát áldozati ajándékodat az oltárhoz viszed, és ott jut eszedbe, hogy atyádfiának valami panasza van ellened, hagyd ott ajándékodat az oltár előtt, menj el, békülj ki előbb atyádfiával, és csak azután térj vissza, s vidd fel ajándékodat. Békülj meg ellenfeleddel hamar, amíg az úton együtt van veled,*

hogy át ne adjon ellenfeled a bírónak, a bíró pedig a szolgának, és így börtönbe kerülj." (Máté evangéliuma 5,23-25)

A megoldásnál a problémákra koncentrálj, ne a személyekre

Ha már emberek közötti a konfliktus, nem csak a probléma a kérdés, meg kell próbálni megtalálni, mi is volt eredetileg a probléma, a konfliktusforrás. Mik a jelei, ha már túl mentetek ezen a határon? Amikor már a másik minősítgetése van terítéken. Ez az ember ilyen vagy olyan. Ne felejtsetek el, újra megkeresni a problémát!

Biztosítani kell mindkét fél számára három alapvető tényezőt a megoldás során

Ismerd el, nem tragédia, ha konfliktusunk van

Keresztények között különösen fontos, mert a konfliktus maga is problémát jelent. Hogy lehet egyáltalán miköztünk konfliktus, hiszen mindketten keresztények vagyunk? Éppen ezért sokszor megpróbáljuk elrejtteni a konfliktust. Ha pedig elrejtjük, lehetetlen megoldani.

Ki kell mondani, bizony előfordulhat konfliktus. Nem vagyunk ettől rossz keresztények. Csak meg kell oldanunk. Ha vezető vagy egy

csoporthoz, akkor különösen fontos, hogy lehetővé tegyük a konfliktus beismerését.

Nem élhet vissza senki az erőfölényével

Ha cápa vagyok a konfliktusmegoldás során, úgy érezhetem, csak én nyerhetek, csak én győzhetek. De ha meg akarom oldani a problémát, mindkettőnknek egyenlő erősnek kell, hogy érezzük magunkat a megoldás során.

Gyakori, hogy egy konfliktus helyzetben az egyik fél sokkal jobban tud beszélni, mint a másik. Hadd általánosítsak most egy kicsit. Jellemzően a nők jobbak a szóbeli kommunikációban. Nem csoda, hiszen annyit gyakorolják. Ha valakivel konfliktusom van, akinek nincs ilyen szóbeli tehetsége, mert csöndesebb típus, ha élőszóban beszélünk, gyengének fogja érezni magát. Könnyen el tudom a szavaimmal hallgattatni. Fiatalként azt hittem, hogy ezzel nyertem, de valójában ez nem győzelem. Nem szűnt meg a konfliktus. Túl erős voltam, ő túl gyenge. Ha tényleg meg akarom oldani, önkéntesen korlátoznom kell magamat. Kevesebbet beszélni, inkább hallgatni. Adni neki időt, hogy gondolkodjon a válaszain. Akár írja le, amit szeretne elmondani, vagy hozzon valakit magával. Csak akkor lesz kommunikáció, ha egyenlők az erők. Logikusan nem így gondoljuk. Pedig attól igaz.

Nem kell félned, mi történik a konfliktus után

Jézus Krisztus bátran felvállalta az ütközést a tanítványaival mégis biztosak lehettek abban a tanítványok, Jézus nem szakítja meg velük a barátságát. Tudnod kell a konfliktus rendezése során, lehet, nem fogunk egyet érteni, de nem foglak bántani semmilyen módon, sem mint vezető, sem mint pásztor. Nem fogom elmondani senkinek, amit mondtál. Érezhetsz egyfajta biztonságot.

Meglepő, de saját magadtól is meg kell védened magadat. Vannak emberek, akik nagyon dühösek lesznek a konfliktushelyzetekben. Ezért nem mernek aztán felvállalni konfliktust, mert szégyellik, hogy kijönnek a sodrukából. Ha egy problémáról beszélsz velük, tudniuk kell, nem lesz belőle baj. Ha túl érzelmi lesz a konfliktusmegoldás, akkor megállunk. Vagy előre leírhatod, mi a problémád, esetleg tényleg hozz el magaddal valakit.

Ajánlj különböző lehetőségeket a megoldásra!

Amikor elindul a konfliktus sokféle lehetőség látszik a megoldásra. Ahogy haladunk előre, egyre inkább nehezebb érezzük a megoldást. Szinte már csak a "vagy te mész el, vagy én" látszik járható útnak. És könnyen leszűkülnek egészen ideig a konfliktushelyzetek. Ezért is nagyon fontos, hogy minél hamarabb lépünk a konfliktus megoldásának irányába. Az elején, tényleg sokkal könnyebb észrevenni a többféle megoldási lehetőséget.

Emlékeztetted magadat újra és újra! Nem csak egyféle megoldás létezik.

ne legyél nyitott, hogy a feleket külön-külön meghallgasd, és közvetíteni próbálj közöttük.

A cikkben hivatkozott tanításokat a Békevár gyülekezet honlapján meghallgathatod.

Vond be a megoldásba az összes felet

Próbálhatunk megoldani konfliktusokat az érintettek teljes köre nélkül is. Lehet, kiosztod a megoldást külön-külön a számukra. Neked ezt kell csinálnod, a másoknak meg azt. Nem jó felvállalni ezt, mert együtt kell, hogy megtalálják a megoldást, különben csak téged fog foglalkoztatni a probléma tényleges megoldása. Nem mondhatom meg én a megoldást, együtt kell kitalálniuk, mit lenne jó tenni. Késztesd arra az embereket, hogy kötelezzék el magukat egymás felé.

Ne légy közvetítő! Ha konfliktus van két fél között, nem szabad bedőlni annak, hogy engem használ két ember, vagy csoport az egymással való beszélgetésre. Elkezdheted játszani a közvetítőt, de ha megengeded, hogy erre használjanak, te kerülsz a konfliktus közepére, és végül mindkét fél rád fog haragudni. Soha ne tedd!

Helyette vedd őket rá a kommunikációra. Tegyenek úgy, mint érett keresztények. Tudasd velük, hogy nem fogsz helyettük beszélni a másik féllel: "Neked kell elmenned, beszélned vele. Elkísérlek, ha segít." Ezt tényleg érdemes vállalni, bármilyen esetben. Arra viszont

Füle Lajos: Pünkösdkor

Tüzek jönnek, különös lázak:

LÉLEK járja által a házat.

Szárnyas remény lobog fel bennünk,

Szólnunk kell és valamit tennünk,

Amit az Úr tűzlángja mivel,

Szétfutni a hatalmas hirrel:

A szeretet imé kiárad,

Nem lesz vége a világnak,

JÉZUS KRISZTUS itt jár, keresvén...

Fehér zászló lobog keresztjén,

Út lett nekünk, igazság, élet,

Átöleli a mindenséget.

Mit mond a Biblia:

Az igaz barátságról

„Minden időben szeret, aki igaz barát, és testvérül születik a nyomorúság idejére” – áll a Példabeszédekben

Mint a testvér, olyan az igaz barát: megértő, szerető, odaadó. S aki kitart mellettünk a bajban is.

Életutak változhatnak, fordulhatnak meg, elzárkózó, magába forduló, fagyos lelkek olvadhatnak föl, nyílhatnak meg és teljesezhetnek ki a barátság melegénél. A közös hang, a megértés, a bizalom mind-mind csak mélyíti a kölcsönös szeretetkapcsolatot, amelyben őszintén, kendőzetlenül mutathatja meg magát az ember. S ettől kincset érő, hatalmas érték az igaz barátság. Mert ugyan ki kíváncsi ránk igazán, aki nem a szülői házból vagy a rokoni körből való? Ki az, aki ilyen „kívülállóként” szívből osztozik velünk örömben, bánatban egyaránt? S ki az, aki még elesettségünkben, nyomorúságunkban is kitart mellettünk?

Jeles barátságok emlékét őrzi a történelem, neves emberekét, névtelenekét, legendás férfi- és nőbarátságokét, amelyek hűségben, kitartásban nemesedtek, s jutottak el olykor az önfeláldozásig is. Katonatarsakét, akiket az emberpróbáló háborús veszedelem vagy a hadifogság kiszolgáltatottsága kovácsolt egybe, lányokét, asszonyokét, akiknek egymás iránti tiszta és nemes vonzalma megtartó erő lett mindvégig az élet viharában.

Áldás az igaz barát, aki minden időben szeret: erőnk, anyagi jólétünk teljében éppúgy, mint fogyatkozó lehetőségeink, testi-lelki elesettségünk idején.

Krisztus győztes egyháza

"De én is mondom neked, hogy te Péter vagy, és én ezen a kősziklán építem fel az egyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat" - olvassuk a Máté 16,18-ban. Az Úr Jézus ígérete szerint az Ő egyháza mindig és minden körülmények között meg fog állni, ki fog tartani, és győztes lesz.

Ezt az egyházat nem tudja legyőzni a korszellem, a társadalmi változások, az Isten nélkül élő emberek sokasága, a hitnek nem kedvező globális trendek, a divatok változása, de még a mi gyengeségünk sem. Melyek azok a gyakorlati alapok, amelyeken az ilyen, rendíthetetlen, és Megváltónk számára kedves gyülekezet áll?

A rendíthetetlen gyülekezet biblikusan működik.

Azaz a Szentírás határozza meg azt, hogy az a közösség, amely Jézusról nevezi magát, milyen célok szerint, és hogyan szolgál. Nem is tehet mást egy bibliai alapokon nyugvó gyülekezet, mint hogy betölti azokat a célokat, amelyeket Isten a Szentírásban megnevezett az Ő népe számára: az Istent imádni, embereket Őhöz vezetni, testvéri közösségben élni, az Ő Igéjét magyarázva tanítvánnyá tenni embereket, és szolgálni a rászorulókat felé.

A rendíthetetlen gyülekezet evangéliumi, kegyelem-központú.

Az Úr nem arra hívott el bennünket, hogy törvényeket hirdessünk. Jézus nekünk a kegyelmet hozta el. Legyünk hát megbocsátó, elsősorban nem szabályok és elvárások által vezérelt s behatárolt emberek! Ján 1,16-17-ben így biztat bennünket az ige: **"Mi**

mindnyájan az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre. Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett." Ennek a kegyelemnek a fényében kell hirdetnünk az életszentséget is, amelyre az Úr hívott bennünket.

A rendíthetetlen gyülekezet pásztori vezetésű, és tagjai által munkálkodó.

Dr. Turner János testvér, a genfi egyetem professzora fogalmazott így: **"a vezetést a pásztor végzi, a szolgálatot pedig a tagok."** Isten népe ugyanis olyan egyénekből, értékes presbiter testvérekből, diakónusokból, gyülekezeti tagokból áll, akiket Isten használni szeretne, és használni tud. Azaz a gyülekezeti szolgálattevők és tagok képesek Isten vezetése alapján a szolgálatokat elvégezni. Úgy is nevezhetjük ezt, hogy ez a régi-új gyülekezet. Régi-új, mert így volt ez a múltban is, és lehet így ma is. A posztmodern világban ugyanezen alapelvek fognak bennünket áldott gyülekezeti működéshez és gyümölcstermő misszióhoz vezetni, mint a múltban. Az ilyen gyülekezet mindig felismerhető is lesz. Felismerhető már kívülről is, híréből is, de amikor belépsz egy ilyen gyülekezetbe, akkor tapasztalhatod meg magad is ezt igazán. Nézzük hát ezeket az ismertetőjegyeket, a teljesség igénye nélkül.

A rendíthetetlen gyülekezet befogadó közösség.

Az egyik legerőteljesebb tulajdonsága az elfogadás és a befogadás. Ez a kegyelem lelkületének megnyilvánulása, hiszen mindenki, aki a gyülekezet környékére kerül, más ember, mint mi. Róm 14,1 és Róm 15,5-7 így szól: **"A hitben erőtlent fogadjátok**

be anélkül, hogy vélekedéseit ítélnétek”, “Az állhatatosság és vigasztalás Istene pedig adja nektek, hogy teljes egyetértés legyen közöttetek Krisztus Jézus szerint, hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek Istent, a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyját. Azért fogadjátok be egymást, miképpen Krisztus is befogadott minket az Isten dicsőségére.” Milyen jó megtapasztalás is volt az számunkra, hogy amikor mi jöttünk még megtéretlenül, vagy hitben fiatal hívőként a gyülekezetbe, nem kivetettek bennünket, hanem felkaroltak. Hasonlóan cselekedjünk mi is: a tőlünk különbözőt, a nálunk gyengébbet, tapasztalatlanabbat, vagy a másként vélekedőt fogadjuk be szeretettel, és azután kezdjük tanítani, segíteni az érésre.

A rendíthetetlen gyülekezet szent közösség.

Egymást arra biztatják a tagok, hogy szentül éljenek. Nem csak kritizálnak, ha valaki még nem jár a hitélet vagy életszentség magas fokán - hanem inkább elsegítik erre: **“mert ez Isten akarata, a ti megszentelődésetek, hogy magatokat a paráznaságtól megtartóztassátok, hogy mindegyikőtök szentül és tisztán őrizze meg testét”** (1Thesz 4,3-4).

A rendíthetetlen gyülekezet az igazságot felvállaló és hirdető közösség.

Ha mi Isten szentségét hirdetjük, akkor a teljes szentírási üzenetet is hirdetniünk kell. A teljes igazságot akarjuk átadni a posztmodern embernek, még ha sokan elutasítják is emiatt a közeledésünket. Pál így ír erről: **“hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas és alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással. Mert lesz idő, amikor az egészséges tanítást nem viselik el, hanem saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük, és az igazságtól elfordítják a fülüket, de a mesékhez odafordulnak”** (2Tim4,2-4). Határozottan kell hát hirdetniünk az igazságot, de mindenkor kedvesen és szeretettel. Nem szeretetlenül odavágva, hiszen a határozott fellépés is lehet szeretetteljes: **“bölcsen viselkedjétek a kívül lévők irányában, a kedvező alkalmakat áron is megvegyétek. Beszédeitek mindenkor kellemes, sóval fűszerezett legyen, hogy tudjátok, kinek milyen választ adjatok”** (Kol 4,5-6).

A rendíthetetlen gyülekezet bátorító közösség.

Az ilyen gyülekezetben a tagok nem elbátortalanítják, rossz kedvre hangolják, kritizálják egymást, hanem éppen ellenkezőleg: egymást építik fel. Zsid 10,24 írja: **“legyen gondunk arra, hogy**

egymást buzdítsuk a szeretetre és a jó cselekedetekre". Ez a legfőbb eszközünk: a bátorítás, a buzdítás. Az ilyen közösségben valóban nevetnek és sírnak egymással a tagok, imádkoznak egymásért, szeretik egymást, egymás terheit kölcsönösen hordozzák. A rendíthetetlen gyülekezet hatásosan misszionáló közösség. Bátran lép a misszió útjára - és ennek természetsszerűleg jönnek is a gyümölcsei: az új megtérők és a hitben felépülő emberek.

A rendíthetetlen gyülekezetben sugárzó közösség.

A tagok alig tudják kivárni, hogy ismét együtt lehessenek. A vasárnapi találkozás a hét fénypontja. Az alkalom vége után még órákkal is sokakat talál sz együtt. Nem unják meg egymás közösségét a testvérek. Sokan a hét során is összefutnak, nem csak bibliatanulmányozásra, imaórára, hanem sok területen "együtt élve az életet". A rendíthetetlen gyülekezetben konzervatív teológiai alapokon nyugvó tanítvánnyá-tétel folyik. Az ilyen gyülekezet a tiszta, evangéliumi hitelvekben nem alkuszik meg, a tiszta evangélium józanságát nélkülöző új és múltó áramlatokkal szemben ellenáll. A fő szempontok között van az, hogy a megtért emberek a Biblia több ezer éves igazságaival táplálkozva növekedjenek fel az érett tanítványi állapotra.

A rendíthetetlen gyülekezetben áldozatot vállaló szolgálat folyik.

A testvérek megosztják erőforrásaikat és életüket egymással. Senkinek nem kell elveszítettnek éreznie magát, mert a gyülekezet testvérisége, mint egy biztonsági háló ügyel minden tagra. Emellett a gyülekezet kifelé is szolgál jelentős módon a rászorulók felé.

A rendíthetetlen gyülekezet előretolt bástyaként működik.

A 21. században a gyülekezet már nem az a nyugodt hátszágban álló vár, mint a korábbi évszázadokban volt, amikor a keresztyénség az úgynevezett "keresztyény országokban" virágzott. Jelen korunkban sokkal közelebb vagyunk az ősgyülekezet környezetéhez, mint a száz évvel ezelőtti Európához. A gyülekezet ma már az ellenség területén gyorsan felépülő előretolt bástyához hasonlatos. Hogy mit jelent ez a gyakorlatban? Például azt, hogy a "papos" lelkipásztor ideje lejárt, és a misszionárius lelkipásztor ideje jött el. A belterjes egyházi kultúra ideje lejárt, a missziói mezőben élő gyülekezetek ideje érkezett el! Egy más képet használva azt mondhatjuk, hogy *nem kórház ma már a gyülekezet, hanem mentős rohamcsapat, amelyben a kreativitás, és a helyszínen történő ellátás képessége minden résztvevő alaptulajdonsága.* Nem egy álló, vagy lassan mozgó test, hanem mobil, mozgékony bevetési egység. Ez megköveteli tőlünk azt, hogy másképp gondolkodjunk magáról a gyülekezet, és ennek megfelelően másképp is cselekedjen.

A missziói előretolt bástyaként jellemezhető helyi gyülekezet ugyanis sokkal inkább kapcsolati, mint intézményi. Mindig az erőforrásai határán mozog, semmiből nincs elég a felvállalt munkákra, mégis végezni kell azt. A pásztorok és a vezetők a világban is megélik küldetésüket, mert ott vannak a megmentendő emberek. Ezért nem félnek a világban, ahová Isten hívta őket - ugyanakkor nagyon vigyáznak arra, hogy ők maguk ne kerüljenek bűnbe.

Ezekben a forradalmian új időkben Isten forradalmian újat tervez nekünk. Ézs 43,19 szavaival: ***"Íme, én újat cselekszem. Most készül, hát nem tudjátok***

még? Igen, utat készíték a pusztában, és folyóvizet fakasztok a kietlenben."

Lesz ebben az új korszakban is gyümölcs a szolgálataink által, de ehhez át kell venni az újat, amelyet Isten készít. Ezt úgy tudjuk megtenni, ha felfogásukban, szolgálatukban megújulnak közösségeink, gyülekezeteink, és az eltérő időkben képesek leszünk megújult eszközökkel szolgálni.

Ha ezek szerint tudunk élni, akkor azt is megtapasztaljuk, amit az ősgyülekezetéről jegyzett fel a Szentírás: "***dicsőítették az Istent és az egész nép előtt kedvességet találtak. Az Úr pedig naponta szaporította a gyülekezetet az üdvözülőkkel***" (ApCsel 2,47).
Legyen így velünk is!

Steiner József lelkipásztor
A Céltudatos Mozgalom magyarországi vezetője

ANYAKÖNYVI ADATOK

Keresztelések

Jakab Eliza – 2013.04.07.
Kiss Nimród – 2013.05.05.
Roskó Csaba – 2013.05.05.
Biró Vanda Mária – 2013.05.05.
Magyar Botond – 2013.05.05.
Löki Mariann – 2013.05.12.

***Isten áldása legyen a megkeresztelteken, a gyermekek szüleiben,
keresztszüleik életén! Hordozzuk imádságban a gyermekeket!***

Temetések:

Kocsis Lajosné (Szabó Anna) – 2013.01.30.
Criste János István – 2013.02.15.
Kutasi Károlyné (Varga Margit) – 2013.03.10.
Pintér István – 2013.04.12.
Nagy Gerzson – 2013.04.22.
Bai József – 2013.04.23.
Kovács Gáborné (Harmati Erzsébet) – 2013.05.17.

***Istenünk vigasztaló kegyelmét kérjük a hozzátartozók
életére!***

Konfirmáltak

2013. május 12-én

Gyermekek

Andráskó Angelica
Csomor Anna
Hajabács Botond
Horváth Flóra Imola
Terjék Levente
Tőkés-Bodor Eszter
Szakonyi Dávid
Zoltner Barnabás

Felnőttek

Biró Ilona
Kóbor Andrea
Löki Mariann
Nagy Pál László

***Isten áldja meg kegyelmesen a gyülekezet jövőbeni
reménységeit!***

Ne feledjétek, hogy ...

A kötelesség szeretet nélkül elkedvetlenít.

A felelősség szeretet nélkül kíméletlenség.

Az igazságosság szeretet nélkül megkeményít.

Az okosság szeretet nélkül ravaszság.

A rend szeretet nélkül kicsinyesség.

A barátság szeretet nélkül képmutatás.

A becsület szeretet nélkül gőg.

A gazdagság szeretet nélkül fösvénység.

A hit szeretet nélkül vakbuzgóság.

Az élet szeretet nélkül értelmetlen.